

ZEROHEDGE: Výročí bombardování Hirošimy a Nagasaki: Tehdejší američtí vojenští vůdci přiznali, že bylo zcela zbytečné

- CZ24 News | 7. srpna 2023

JAPONSKO/USA: V těchto dnech si celý svět připomíná 78. výročí bombardování Hirošimy a Nagasaki. Jak to ovšem tehdy s bombardováním bylo? Skutečně bylo nezbytné jak dnes tvrdí propaganda?

Všechny důkazy hovoří pro to, že bombardování Hirošimy a Nagasaki bylo provedeno s cílem vyzkoušet si účinky tehdy nové zbraně na běžné populaci.

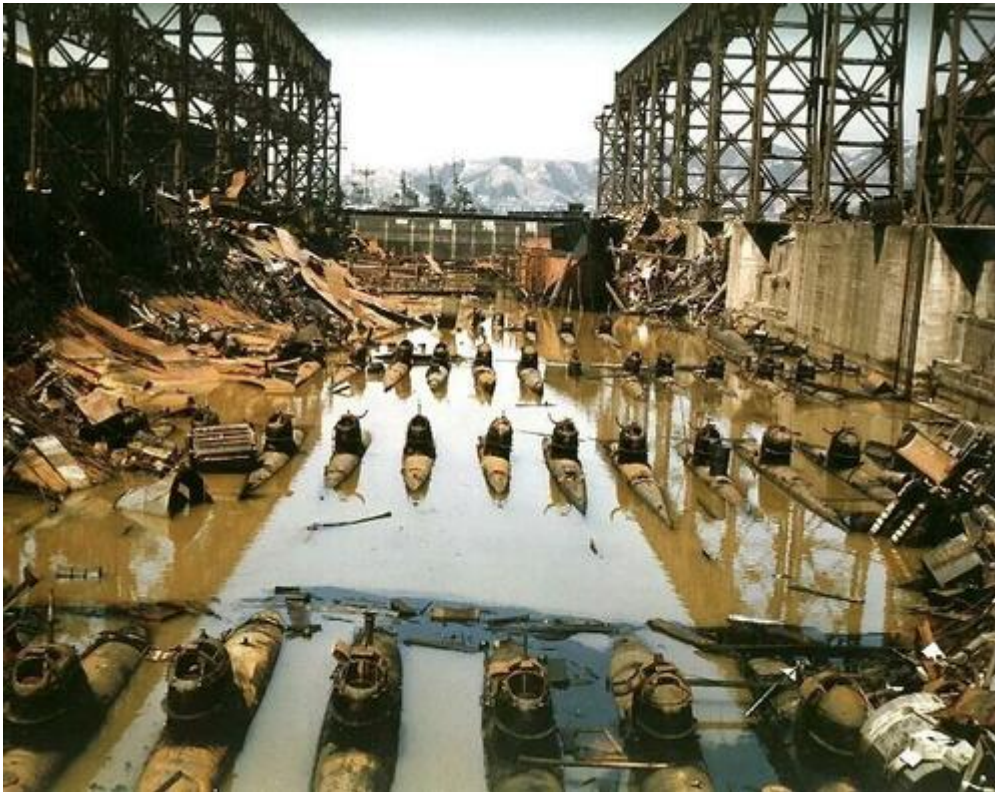
Pokud tedy v dnešní době někdo tvrdí, že to bylo nutné, tak tím jen omlouvá agresivní americkou politiku, která vlastně tímto bombardováním teprve začala, aby později pokračovala „řáděním“ po celém světě ve válkách, jejichž cílem bylo mimo jiné i „přikrmit“ zbrojí průmysl.

Výročí atomového bombardování Hirošimy a Nagasaki představují příležitost zničit základní mýtus americké historie - že tyto dvojí akty masového vraždění civilistů byly nezbytné k tomu, aby se Japonsko vzdalo a ušetřilo půl milionu amerických vojáků, kteří by jinak zemřeli při vojenském dobytí domovských ostrovů říše.

Podívejme se nejprve, co říkali tehdejší američtí vojenští vůdci, a pak prozkoumejme klíčová fakta, která je vedla k jejich málo publikovaným přesvědčením:

- **Generál Dwight Eisenhower**, když se dozvěděl o plánovaném bombardování: „Byl jsem si vědom pocitu deprese a vyjádřil jsem ministru války Stimsonovi své vážné pochybnosti, zaprvé na základě svého přesvědčení, že Japonsko je již poraženo a že **shození bomby je zcela zbytečné**, a za druhé proto, že jsem si myslel, že naše země by se měla vyhnout šokování světového veřejného mínění použitím takové zbraně. Pomyslel jsem si, že už to není nutné jako opatření k záchraně amerických životů. Věřil jsem, že Japonsko v tu chvíli hledá nějaký způsob, jak se vzdát s minimální ztrátou ‚tváře‘.“
- **Admirál William Leahy**, Trumanův náčelník štábu: „Použití této barbarské zbraně neposkytlo žádnou materiální pomoc v naší válce proti Japonsku. Japonci již byli poraženi a připraveni se vzdát díky účinné námořní blokadě a úspěšnému bombardování konvenčními zbraněmi.“
- **Generálmajor Curtis LeMay**, 21. bombardovací velitelství: „Válka by skončila za dva týdny, kdyby Rusové nevstoupili, a bez atomové bomby... **Atomová bomba neměla s koncem války vůbec nic společného.**“
- **Generál Hap Arnold**, Letectvo americké armády: „Japonská pozice byla beznadějná ještě předtím, než dopadla první atomová bomba, protože Japonci ztratili kontrolu nad svým vlastním vzduchem.“ „Vždy se nám zdálo, že ať už bude nebo nebude atomová bomba, Japonci jsou již na pokraji kolapsu.“
- **Ralph Bird**, Náместek ministra námořnictva: „**Japonci byli připraveni na mír** a už se přiblížili k Rusům a Švýcarům... Podle mého názoru byla japonská válka skutečně vyhrána dříve, než jsme vůbec použili atomovou bombu.“
- **Brigádní generál Carter Clarke**, důstojník vojenské rozvědky, který pro Trumana připravil souhrny zachycených depeší: „I když jsme to nemuseli dělat a věděli jsme, že to dělat nemusíme... **použili jsme Hirošimu a Nagasaki jako experiment pro dvě atomové bomby.** Mnoho dalších vysoce postavených vojenských důstojníků souhlasilo.“

- **Admirál flotily Chester Nimitz**, velitel Tichomořské flotily: „**Použití atomových bomb v Hirošimě a Nagasaki nám v naší válce proti Japonsku nijak zásadně nepomohlo.** Japonci již byli poraženi a připraveni se vzdát.“

Suchý dok v japonském přístavním městě Kure je plný malých ponorek a v troskách

Japonci se snažili ukončit válku týdny před atomovým bombardováním 6. a 9. srpna 1945. Japonské námořnictvo a letectvo byly zdecimovány a jejich domovina podrobena námořní blokádě a spojeneckému bombardování prováděnému proti malému odporu.

Američané věděli o japonském záměru kapitulovat, když zachytili depeši z 12. července od japonského ministra zahraničí Shigenoriho Toga, který informoval japonského velvyslance v Rusku Naotake Sato, že „nyní tajně zvažujeme ukončení války kvůli naléhavé situaci, které čelí Japonsko jak doma, tak v zahraničí.“

Togo řekl Satovi, aby „oslovil ruského diplomata Vjačeslava Molotova a informoval ho o tom, do jaké míry je možné využít Rusko k ukončení války.“

Togo původně řekl Satóovi, aby zastřel zájem Japonska na využití Ruska k ukončení války, ale jen o několik hodin později tuto instrukci stáhl s tím, že **by bylo „vhodné objasnit Rusům náš obecný postoj k ukončení války“** – včetně toho, že Japonsko „nemá absolutně žádnou představu o anexi nebo držení území, která během války okupovalo.“

Níže: **Výňatek ze shrnutí amerického ministerstva války z 12. července 1945 ze zachyceného telegramu japonského ministra zahraničí Šigenoriho Toga poslaného velvyslanci v Rusku:**

"We would like to know the views of the Russian Government on this subject with all haste. Furthermore, the Imperial Court is tremendously interested in this matter, so please have an interview with Molotov, notwithstanding the fact that T. V. Soong may still be in Moscow and, bearing the above facts in mind, attempt to sound out the Russians' views and reply at once.

Hlavním zájmem Japonska bylo udržení císaře Hirohita, který byl považován za poloboha. I když to věděla - a mnoho amerických představitelů cítilo, že setrvání císaře by mohlo pomoci japonské společnosti v jejím poválečném přechodu - Trumanova administrativa pokračovala ve vydávání požadavků na bezpodmínečnou kapitulaci a nenabízela žádnou záruku, že císař bude ušetřen ponížení nebo ještě něčeho horšího.

V memorandu z 2. července ministr války Henry Stimson vypracoval prohlášení o podmínkách kapitulace, které mělo být vydáno na závěr Postupimské konference.

Trumanovi poradil: „Měli bychom dodat, že nevylučujeme konstituční monarchii za její současné dynastie, podstatně by to zvýšilo šance na přijetí.“

Truman a ministr zahraničí James Byrnes však nadále odmítali doporučení poskytnout záruky ohledně císaře. Závěrečná Postupimská deklarace, vydaná 26. července, vynechala Stimsonem doporučovaný jazyk a přísně prohlásila: „Následují naše podmínky. Neodchýlíme se od nich.“

Jeden z těchto termínů by mohl být rozumně interpretován jako ohrožení císaře: „Musí být navždy odstraněna autorita a vliv těch, kteří podváděli a sváděli japonský lid, aby se pustil do dobývání světa.“

Japonský císař Hirohito vládl v letech 1926 až 1989

Ve stejné době, kdy se Spojené státy připravovaly na nasazení svých impozantních nových zbraní, Sovětský svaz přesouval armády z evropské fronty do severovýchodní Asie.

V květnu Stalin řekl americkému velvyslanci, že sovětské síly by měly být rozmístěny tak, aby zaútočily na Japonce v Mandžusku do 8. srpna.

V červenci Truman předpověděl dopad otevření nové fronty Sověty. V [deníku](#) pořízeném během Postupimské konference napsal, že ho Stalin ujistil, že „15. srpna bude v Japonské válce.

Přesně podle Stalinova původního plánu vyhlásil Sovětský svaz válku Japonsku dva dny po bombardování Hirošimy 6. srpna.

Téhož dne – 8. srpna – císař Hirohito řekl civilním vůdcům země, že stále chce usilovat o vyjednání kapitulace, která by zachovala jeho vládu.

9. srpna začaly sovětské útoky na třech frontách. Zprávy o Stalinově invazi do Mandžuska přiměly Hirohita, aby svolal novou schůzku k projednání kapitulace – v 10 hodin dopoledne, hodinu před útokem na Nagasaki.

Konečné rozhodnutí o kapitulaci přišlo 10. srpna.

Tříletý Shinichi Tetsutani, popálený při jízdě na této tříkolce, když atomová bomba zasáhla Hirošimu, zemřel bolestivou smrtí té noci

Sovětská časová osa činí atomové bombardování ještě znepokojivějším: **člověk by si myslel, že americká vláda, která patřičně váhá se spálením a ozařováním stovek tisíc civilistů, bude chtít nejprve vidět, jak sovětské vyhlášení války ovlivnilo japonský kalkul.**

Jak se ukazuje, japonská kapitulace byla skutečně vyvolána sovětským vstupem do války proti Japonsku – **nikoliv atomovými bombami.**

„Japonské vedení nikdy nemělo fotografie nebo videodůkaz o atomovém výbuchu a považovalo zničení Hirošimy za podobné desítkám konvenčních úderů, které Japonsko již utrpělo,“ napsal Josiah Lippincott z *The American Conservative*.

Důkazy bohužel ukazují na to, že **americká vláda byla odhodlána shodit atomové bomby na japonská města jako cíl sám o sobě**, a to do takové míry, že nejenže ignorovala japonský zájem na kapitulaci, ale pracovala na tom, aby zajistila, že kapitulace bude odložena až do doby, kdy bylo v těchto dvou městech zabito více než 210 000 lidí – většinou žen, dětí a starých lidí.

Nenechme se mýlit: **Jednalo se o záměrné cílení na civilní obyvatelstvo.**

Hirošima a Nagasaki byly vybrány, protože byly nedotčené a mohly tak plně předvést sílu bomb.

Hirošima byla domovem malého vojenského velitelství, ale skutečnost, že **obě města zůstala nedotčena strategickým bombardováním, které začalo o 14 měsíců dříve**, potvrzuje jejich vojenskou a průmyslovou bezvýznamnost.

„Japonci byli připraveni se vzdát a nebylo nutné je zasáhnout tou hroznou věcí,“ řekl později Eisenhower. „Nenáviděl jsem, když jsem viděl, jak naše země jako první použije takovou zbraň.“

Podle jeho pilota byl generál Douglas MacArthur, velitel amerických armádních sil v Pacifiku, „zděšen a deprimován tímto frankensteinovským monstrem.“

„Když jsem se zeptal generála MacArthura na rozhodnutí shodit bombu,“ napsal novinář Norman Cousins, „byl jsem překvapen, když jsem zjistil, že s ním ani nebyl konzultován... **Neviděl žádné vojenské ospravedlnění pro shození bomby.**“

Válka mohla skončit o několik týdnů dříve, řekl, kdyby Spojené státy souhlasily se zachováním instituce císaře, což později učinily.“

Jaký byl tedy účel zničení Hirošimy a Nagasaki atomovými bombami?

Klíčový poznatek pochází od fyzika projektu Manhattan Leo Szilarda. V roce 1945 Szilard zorganizoval petici, podepsanou 70 vědci projektu Manhattan, vyzývající Trumana, aby nepoužil atomové bomby proti Japonsku, aniž by nejprve dal zemi šanci se vzdát.

V květnu 1945 se Szilard setkal s ministrem zahraničí Byrnesem, aby naléhal na atomovou zdrženlivost. Byrnes nebyl k této obhajobě vnímavý. Szilard – vědec, který v roce 1939 sepsal klíčový dopis od Alberta Einsteina, v němž naléhal na Roosevelta, aby vyvinul atomovou bombu – vyprávěl:

„Byrnes byl znepokojen poválečným chováním Ruska. Ruští vojáci se přesunuli do Maďarska a Rumunska a Byrnes se domníval, že by bylo velmi obtížné přesvědčit Rusko, aby stáhlo své jednotky z těchto zemí, že Rusko by **mohlo být lépe ovladatelné, kdyby na něj udělala dojem americká vojenská síla, a že demonstrace bomby by mohla na Rusko zapůsobit.**“

Spálen, aby udělal dojem na Stalina: Oběť amerického atomového bombardování Hirošimy

Ať už bylo publikum atomové bomby v Tokiu nebo Moskvě, někteří členové vojenského establishmentu prosazovali alternativní způsoby, jak demonstrovat svou moc.

Lewis Strauss, zvláštní asistent ministra námořnictva, řekl, že [navrhl](#), „aby **zbraň byla předvedena nad velkým lesem kryptomerií nedaleko Tokia.**“

(Pozn.: Kryptomerie japonská je typický japonský strom, dnes již pěstovaný po celém světě).

Dále Strauss prohlásil:

„Výbuch by rozložil stromy do zakládek od středu výbuchu na všechny strany, jako by to byly zápalky, a samozřejmě by je uprostřed zapálil. Zdálo se mi, že demonstrace tohoto druhu by Japoncům dokázala, že můžeme zničit jakékoliv jejich město, jak se nám zachce.“

Strauss řekl, že ministr námořnictva Forrestal „z celého srdce souhlasil“, ale **Truman se nakonec rozhodl, že optimální demonstrace vyžaduje spálení stovek tisíc civilistů a zpusťování jejich měst.**

Konkrétní způsob spáchání těchto masových vražd - osamělý předmět shozený z letadla ve výšce 31 000 stop - pomáhá Američanům pokrýt hodnocení morálky. Historik Robert Raico používá analogii a kultivuje etickou jasnost:

„Předpokládejme, že - když jsme počátkem roku 1945 napadli Německo -, naši vůdci by věřili, že poprava všech obyvatel Cách, Trevíru nebo nějakého jiného města v Porýní nakonec zlomí vůli Němců a přivede je ke kapitulaci.

Tímto způsobem mohla válka skončit rychle a zachránit životy mnoha spojeneckých vojáků. Ospravedlnilo by to pak zastřelení desítek tisíc německých civilistů, včetně žen a dětí?“

Tvrzení, že svržení atomových bomb zachránilo půl milionu amerických životů, je víc než jen prázdné: Ve skutečnosti stálo Američany životy **Trumanovo tvrdošíjné odmítání poskytnout předem záruky o setrvání japonského císaře.**

To platí nejen o válce proti Japonsku, která trvala déle, než bylo nutné, ale také o korejské válce urychlené Američany pozvanou sovětskou invazí na Japonci držené území v severovýchodní Asii.

Destruktivní účinky hirošimského mýtu se bohužel neomezují jen na to, jak Američané chápou události v srpnu 1945.

„Existují náznaky a poznámky mýtu o Hirošimě, které přetrvávají po celou moderní dobu,“ řekl whistleblower a autor ministerstva zahraničí Peter Van Buren v The Scott Horton Show.

Hirošimský mýtus živí zvrácenou lhostejnost k civilním obětem spojeným s americkými akcemi v zahraničí, ať už jde o ženy a děti zabité při útoku bezpilotních letounů v Afghánistánu, statisíce mrtvých při neoprávněné invazi do Iráku nebo dítě, které zemře kvůli nedostatku dovezených léků v USA sankcionovaném Íránu.

Přijmout mýtus o Hirošimě v konečném důsledku znamená přijmout skutečně zlověstný princip: že za „správných“ okolností je správné, aby vlády úmyslně ubližovaly nevinným civilistům.

Ať už škodu způsobují bomby nebo sankce, je to filozofie, která odráží morálku al-Káidy.

To není jediná nit, která spojuje rok 1945 s rokem 2023, protože **Trumanovo trvání na bezpodmínečné kapitulaci se odráží v naprostém nezájmu Bidenovy administrativy usilovat o vyjednání míru na Ukrajině.**

Dnes, tváří v tvář protivníkovi s 6 000 jadernými hlavicemi – z nichž každá je tisíckrát silnější než bomby svržené na Japonsko – **Bidenovo vlastní tvrdošíjné pokračování války nyní celou**

planetu vystavuje riziku, že budeme sdílet osud nevinných z Hirošimy a Nagasaki.

úvodní snímek: Dwight Eisenhower

AUTOR: Brian McGlinchey

[ZDROJ](#)

Zpracoval: Slovanka/Necenzurovaná Pravda